

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoCsp/8/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6618201490
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6618201490.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Ďuriana a sudkyň JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Renáty Deákovej, ako členiek senátu, v spore žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., IČO: 31335004, so sídlom v Bratislave, Bajkalská č. 30, zastúpeného právnym zástupcom Advokátska kancelária JUDr. Marián Kurhajec, s.r.o., IČO: 36860662, so sídlom v Bratislave, Bajkalská č. 13, v mene ktorého pred súdom koná JUDr. Marián Kurhajec, advokát a konateľ, proti žalovaným: 1/ C. L., rod. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v L., F. osloboditeľov č. XXXX/X, a 2/ B. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v L., F. U. č. X./X, obidvaja zastúpení JUDr. Elenou Matulovou, advokátkou so sídlom v Poltári, Železničná č. 287/9, o zaplatenie 37.096,89 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č.k. 12Csp/30/2018-168 zo dňa 07.08.2018, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o uložení povinnosti žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 37.096,89 € s príslušenstvom v splátkach (prvý výrok) m e n í tak, že žalobu žalobcu proti žalovaným 1/ a 2/ z a m i e t a.

Žalobca je p o v i n n ý nahradiť žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne trovy konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov konania žalovaných.

o d ô v o d n e n i e :

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 37.096,89 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 33.287,67 € od 01.03.2018 do zaplatenia v splátkach v sume 500,- € mesačne splatných vždy do 30. dňa v mesiaci počnúc právoplatnosťou rozsudku s tým, že nezaplatením jednej splátky sa stane splatný celý dlh (prvý výrok) a žalobcovi priznal proti žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých súd rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti rozsudku (druhý výrok).

1.2 Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, podľa ktorého žalobca ako veriteľ a žalovaní 1/ a 2/ ako dlžníci uzavreli zmluvu o mimoriadnom medziúvere č. XXXXXXXXXXXX a stavebnom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie mimoriadneho medziúveru v sume 33.400,- €, ktorý sa žalovaní zaviazali splácať splátkami v sume 211,82 € mesačne a súčasne sa zaviazali pravidelne poukazovať na účet zmluvy o stavebnom sporení vklad v sume 53,44 € mesačne; žalovaní porušili svoje zmluvné povinnosti a nesplácali dohodnuté splátky úveru (zahŕňajúce istinu a dojednaný úrok) riadne a včas; listom zo dňa 18.11.2015 oznámil žalobca žalovaným, že dňom 18.11.2015 nastáva mimoriadna splatnosť celého úveru a vyzval ich na

vrátenie dlžnej sumy 33.624,67 € s tým, že ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru zaniká zmluva o stavebnom sporení č. XXXXXXXXXX; oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru prevzala žalovaná 1/ dňa 07.12.2015; žalovaný 2/ oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru v odbernej lehote neprevzal a žalobcovi sa vrátila zásielka dňa 16.12.2015.

1.3 Podľa právneho posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie predstavuje sporná zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere spotrebiteľskú zmluvu; pokiaľ bolo medzi stranami sporné, či list žalobcu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru predstavuje súčasne aj odstúpenie od zmluvy dospel súd prvej inštancie k záveru, že predmetný list žalobcu zo dňa 18.11.2015 je aj odstúpením od zmluvy, pretože žalobca v liste uviedol, že „zmluva o stavebnom sporení uzatvorená medzi stranami sporu zaniká ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle VPSS pre fyzické osoby článok IX. bod 11, čo je odstúpenie od zmluvy; o tejto skutočnosti svedčí aj následná mailová komunikácia medzi stranami sporu, kde už uvedený úver označuje žalobca ako odstúpený“; súd prvej inštancie dospel k záveru, že odstúpením od zmluvy došlo k jej zrušeniu od počiatku, nakoľko zrušenie zmluvy od počiatku je pre žalovaných ako spotrebiteľov výhodnejšie (preto súd prvej inštancie odmietol aplikácie ustanovení o odstúpení od zmluvy v Obchodnom zákonníku); námietku premlčania uplatneného nároku vznesenú zo strany žalovaných nepovažoval súd prvej inštancie za dôvodnú; argumentoval, že „medzi stranami sporu nebola sporná skutočnosť, že účinnosť odstúpenia od zmluvy nastala dňa 18.11.2015; podľa názoru súdu žalobca mohol prvýkrát uplatniť svoje právo dňa 19.11.2015 a premlčacia lehota by mu s poukazom na ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka uplynula dňa 19.11.2018; je zrejmé, že žaloba na súd bola podaná dňa 03.04.2018, teda počas plynutia premlčacej doby; pokiaľ žalovaní tvrdia, že došlo k zániku zmluvy o stavebnom sporení a z titulu akcesorickej povahy aj zmluvy o medziúvere, účinky zániku zmluvy by nastali doručením oznámenia, a to u žalovanej 1/ dňa 07.12.2015 a u žalovaného 2/ dňa 16.12.2015; s poukazom na špeciálnu úpravu v § 457 Občianskeho zákonníka a následne v ustanovení § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, súd by nemohol na premlčanie prihliadnuť, nakoľko ani žalobca ako druhý účastník zmluvy by v danom prípade nemohol vzniesť námietku premlčania; úprava premlčania práva na vydanie bezdôvodného obohatenia v § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka nadväzuje na synalagmatickú povahu záväzkov podľa § 457 Občianskeho zákonníka, pri ktorých zmluvné strany zaväzuje vzájomná reštitučná povinnosť vydať si bezdôvodné obohatenie; táto úprava je preto použiteľná len tam, kde podľa neplatnej zmluvy každá zo zmluvných strán (nielen jedna) niečo dostala; keďže žalovaní vo vzťahu k žalobcovi nič neplnili, nemožno hovoriť o vzájomnej povinnosti na vrátenie plnení, a preto v prípade, ak by aj základná zmluva medzi stranami sporu zanikla z titulu zániku zmlúv v zmysle § 457 Občianskeho zákonníka s poukazom na ustanovenie § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka nemožno prihliadnuť na námietku premlčania; v danom prípade by žalovaní mohli vzniesť námietku premlčania len s poukazom na ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka, avšak právo žalobcu by premlčané nebolo“; súd prvej inštancie uzavrel, že „medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaní porušili zmluvne dohodnuté podmienky a mimoriadny medziúver prestali riadne a včas splácať; následne dňa 18.11.2015 bola vyhlásená mimoriadna splatnosť zostatku úveru s príslušenstvom; medzi stranami sporu nebola sporná ani skutočnosť čo sa týka výšky nezaplateného úveru a úrokov z úveru a omeškania, ktoré žalobca požaduje“; na základe uvedeného súd žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovel a na zaplatenie prisúdenej sumy povolil žalovaným pravidelné mesačné splátky.

1.4 Súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenia § 48 ods. 1 a 2, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 54 ods. 1, 2 a 3, § 101, § 107 ods. 1, 2 a 3, § 457 Občianskeho zákonníka; o povolení splátok žalovanej sumy s príslušenstvom rozhodol s poukazom na ustanovenie § 232 ods. 3 a 4 C.s.p.; o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a plne úspešnému žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali žalovaní 1/ a 2/ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne včas odvolanie zo dňa 03.09.2018 (č.l. 180-184 spisu). Rozsudok súdu prvej inštancie napadli v plnom rozsahu. Vyjadrili názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.), súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). V odvolaní podrobne zopakovali skutkové zistenia súdu prvej inštancie, podľa ktorých so žalobcom uzavreli zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 01.06.2011; dňa

18.11.2015 vyhlásil žalobca mimoriadnu splatnosť úveru a odstúpil od zmluvy o stavebnom sporení, čím došlo k zániku zmluvy o úvere ako aj všetkých akcesorických záväzkov a vzniku povinnosti vrátiť si poskytnuté plnenia podľa zásad na vydanie bezdôvodného obohatenia; zdôraznili, že na základe aplikácie Občianskeho zákonníka začala žalobcovi plynúť dvojiročná subjektívna premlčacia doba od momentu, kedy bezdôvodné obohatenie vzniklo; keďže účinnosť odstúpenia od zmluvy nastala dňa 18.11.2015, od tohto dátumu mohla byť dlžná suma uplatnená na súde, nakoľko žalobca sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedel ku dňu odstúpenia od zmluvy, t.j. dňa 18.11.2015 a uplynula by dňa 18.11.2017, pričom žaloba bola podaná na súde dňa 03.04.2018, teda po uplynutí subjektívnej premlčacej doby; vyjadrili názor, že ich námietka premlčania je dôvodná a nárok žalobcu je premlčaný; zdôraznili, že subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby; na základe uvedeného navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne alebo, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.2 Žalobca vo vyjadrení zo dňa 13.09.2018 (č.l. 193 spisu) k odvolaniu žalovaných nesúhlasil s ich tvrdením, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; vyjadril názor, že námietka premlčania vznesená žalovanými nie je dôvodná a jeho nárok nie je premlčaný; súd prvej inštancie správne konštatoval, že jeho právo uplatnené žalobou nie je premlčané, pretože premlčacia doba by s poukazom na ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka uplynula dňa 19.11.2018 a žaloba bola na súd podaná dňa 03.04.2018, teda počas plynutia premlčacej doby; na základe uvedeného navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku.

2.3 Žalovaní 1/ a 2/ v replike zo dňa 10.10.2018 (č.l. 199-200 spisu) prostredníctvom svojej právnej zástupkyne zotrvali na podanom odvolaní s poukazom na premlčanie práva uplatneného žalobcom v prejednávacom spore; v podrobnostiach zopakovali svoju argumentáciu uvedenú v podanom odvolaní.

2.4 Žalobca v duplike zo dňa 26.10.2018 (č.l. 205 spisu) k replike žalovaných zopakoval svoju argumentáciu uvedenú vo vyjadrení k odvolaniu, keď zdôraznil, že jeho právo uplatnené žalobou nie je premlčané.

2.5.1 Odvolací súd týmto rozhodnutím rozhoduje po zrušení jeho predchádzajúceho rozhodnutia (rozsudok č.k. 17Co/311/2018-222 zo dňa 26.09.2019) zo strany Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako dovolacieho súdu uznesením č.k. 1Cdo/22/2020-312 zo dňa 27.01.2021, v ktorom najvyšší súd uviedol, že „v konaní pred súdom prvej inštancie dospel súd pri skúmaní opodstatnenosti žalobou uplatneného nároku k záveru, že žaloba je nielen prípustná, ale aj dôvodná, preto rozhodol v prospech žalobcu; rozhodnutie súdu prvej inštancie napadli odvolaním žalovaní ako strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie vydané; súd prvej inštancie svojim rozhodnutím vytvoril procesnú situáciu, v ktorej už žalobca nemal dôvod iniciatívne predkladať (podaním odvolania) svoju argumentáciu, prečo považuje žalobou uplatnený nárok za dôvodný; žalobca poskytol vyjadrenie k odvolaniu žalovaných s tým, že nesúhlasí s tvrdeniami žalovaných, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam; že vznesená námietka premlčania je nedôvodná a nárok žalobcu nie je premlčaný; s dôverou v správnosť záveru súdu prvej inštancie o prípustnosti a dôvodnosti jeho žalobou uplatneného nároku prispôbil svoje konanie (obsahom a formuláciou jeho vyjadrenia k odvolaniu) tejto situácii a spoliehal sa, že jeho dôvera nebude sklamaná; odvolací súd ale na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že žalobou uplatnený nárok je premlčaný; odkázal pritom na riadne zistený skutkový stav veci súdom prvej inštancie, z ktorého pri svojej argumentácii vychádzal; z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (bod 4.4.) je zrejmé, že konečnému záveru jeho rozhodnutia predchádzala pre rozhodnutie veci podstatná okolnosť a to aplikácia § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka a to vo vzťahu k mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 18.11.2015; aplikácia tohto ustanovenia je zrejماً z odkazu odvolacieho súdu na konanie pod sp. zn. 12C/217/2016; podľa § 52a Občianskeho zákonníka, ak sú uzavreté viaceré spotrebiteľské zmluvy pri tom istom rokovaní alebo sú zahrnuté do jednej listiny, posudzuje sa každá z týchto zmlúv samostatne (ods. 1); ak však z povahy zmlúv alebo stranám známeho účelu zmlúv uvedených v odseku 1 pri ich uzavretí zrejme vyplýva, že tieto zmluvy sú od seba vzájomné závislé, vznik každej z týchto zmlúv je podmienkou vzniku ostatných zmlúv; zánik jednej z týchto zmlúv iným spôsobom než splnením alebo spôsobom nahrádzajúcim splnenie spôsobuje zánik ostatných závislých zmlúv, a to s obdobnými právnymi účinkami; z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva, že by zistený skutkový stav veci založil na aplikácii ustanovenia § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka s konštatovaním o

vzájomnej závislosti jednotlivých zmlúv; preto tvrdenie odvolacieho súdu, že v tomto smere vychádzal zo záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie nie je namieste; zároveň podľa dovolacieho súdu neobstojí v danom smere ani odkaz odvolacieho súdu na iné konanie (sp. zn. 12C/217/2016), v ktorom mal súd vysloviť právny záver o aplikácii ustanovenia § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka, hoci totožnosť sporových strán bola zachovaná; z ustanovenia § 382 CSP totiž vyplýva, že právna istota okrem iného znamená možnosť subjektov práva predvídať rozhodnutia štátneho orgánu (súdu) v konkrétnej veci; z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie išlo o „nový“ (v rámci konania neaplikovaný) záver odvolacieho súdu, ku ktorému sa ale žalobkyňa v individuálnych okolnostiach daného sporu nemala možnosť v rámci odvolacieho konania vyjadriť; odvolanie podali žalovaní, ktorí rovnako vo svojej odvolacej argumentácii nenavrholi aplikovanie tohto ustanovenia; tým, že odvolací súd svoje rozhodnutie „nečakane“ založil na tomto závere, odňal žalobcovi faktickú možnosť namietat' správnosť tohto „nového“ právneho názoru a vyjadriť sa k nemu“; v zmysle § 455 C.s.p. je odvolací súd v tomto spore bezvýhradne viazaný (tzv. kasačná záväznosť) právnym posúdením veci, ku ktorému dospel dovolací súd v uvedenom rozhodnutí; predmetné uznesenie dovolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 13.04.2021 (č.l. 321 p.v. spisu; č.l. 322 p.v. spisu).

2.5.2 Na základe výzvy odvolacieho súdu zo dňa 07.04.2021 na vyjadrenie k aplikácii ustanovenia § 52a ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v prejednávanej spore (č.l. 320 spisu) doručili sporové strany svoje vyjadrenia, pričom v tomto smere:

(1) dňa 23.04.2021 doručili žalovaní 1/ a 2/ odvolaciemu súdu prostredníctvom svojej právnej zástupkyne vyjadrenie zo dňa 20.04.2021 (č.l. 323-324 spisu), v ktorom uviedli, že v prejednávanej spore ide o spotrebiteľské zmluvy, ktoré sú od seba závislé, ktoré boli podpísané v jeden deň, a to konkrétne dňa 01.06.2011 a vznik každej z týchto zmlúv je podmienkou vzniku ostatných zmlúv, t.j. aplikácia ustanovenia § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka na prejednaný spor je správna; na ustanovenie § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka poukazovali už vo vyjadrení k dovolaniu; ďalej argumentovali, že „dňa 01.06.2011 uzavreli so žalobcom zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere (...) spolu so zmluvou o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok a mandátnu zmluvu (...); ide o zmluvy od seba navzájom závislé, čo vyplýva i zo znenia zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere (článok 1), kde sa výslovne uvádza „na preklopenie obdobia do pridelenia cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení poskytne veriteľ dlžníkovi mimoriadny medziúver na základe uzatvorenej zmluvy o stavebnom sporení“; z uvedeného jednoznačne vyplýva akcesorická povaha zmluvy o medziúvere, ako aj zmluvy o zriadení záložného práva k hlavnej zmluve o stavebnom sporení (...); preto predmetné zmluvy (...) boli ukončené formou odstúpenia ex tunc, tým pádom boli zmluvy zrušené od začiatku vrátane všetkých akcesorických záväzkov“; na záver žalovaní zopakovali svoju argumentáciu ohľadne premlčania uplatneného nároku žalobcu v prejednávanej spore; na základe uvedeného navrhli, aby odvolací súd opätovne žalobu žalobcu zamietol;

(2) dňa 28.04.2021 doručil žalobca odvolaciemu súdu prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrenie zo dňa 28.04.2021 (č.l. 328-329 spisu), v ktorom uviedol, že:

(a) nie sú splnené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 52a ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, pretože (po citácii ustanovenia § 52a ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka) podľa obsahu spisu bola zmluva o stavebnom sporení uzavretá dňa 21.02.2011 a zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere dňa 01.06.2011; predmetné zmluvy neboli uzavreté na jednom rokovaní, čo vyplýva zo skutočnosti, že boli uzavreté v rozdielne dni, súčasne dané zmluvy nie sú zahrnuté do jednej listiny, čo vyplýva z ich textu a tiež zo všeobecných podmienok, podľa ktorých úverový vzťah vzniká na základe samostatne uzavretej zmluvy o stavebnom úvere, resp. medziúvere a stavebnom úvere (článok XIV bod 5); preto na zmluvu o stavebnom sporení zo dňa 21.02.2011 a na zmluvu o úvere zo dňa 01.06.2011 nemožno aplikovať ustanovenie § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože uvedené zmluvy neboli uzavreté na tom istom rokovaní ani nie sú zahrnuté do jednej listiny a súčasne uvedené zmluvy nie sú vzájomne závislé, nakoľko vznik každej jednej zo zmlúv nie je podmienkou vzniku ostatných zmlúv z dôvodu, že podmienkou uzavretia zmluvy o úvere (medziúvere a stavebnom úvere) je síce skutočnosť, aby klient bol stavebným sporiteľom, t.j. aby mal uzavretú zmluvu o stavebnom sporení, avšak táto podmienenosť neplatí opačne; vznik zmluvy o úvere (medziúvere a stavebnom úvere) nie je podmienkou vzniku zmluvy o stavebnom sporení, t.j. ten kto uzavrie zmluvu o stavebnom sporení, nemusí nevyhnutne uzavrieť so stavebnou sporiteľňou aj zmluvu o úvere (medziúvere a stavebnom úvere); ani zákon č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení neustanovuje podmienku pre stavebného sporiteľa, aby musel popri zmluve o stavebnom sporení aj zmluvu o stavebnom úvere; v zmysle uvedeného považoval za preukázané,

že zmluva o stavebnom sporení a zmluva o úvere (mediúvere a stavebnom sporení) nie sú vzájomne závislými zmluvami podľa § 52a ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka;

(b) listom zo dňa 18.11.2015 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, t.j. požadoval splatenie pohľadávky zo zmluvy o úvere pred termínom konečnej splatnosti úveru, pretože žalovaní porušili povinnosť splácať úver riadne a včas; odvolací súd uvedený list posúdil ako dva právne úkony, t.j. (1) vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a súčasne ako (2) odstúpenie od zmluvy o stavebnom sporení; vzhľadom na posúdenie uvedeného listu zo dňa 18.11.2015 ako vyhlásenie splatnosti úveru a súčasne odstúpenie od zmluvy o stavebnom sporení s poukazom na článok IX bod 11 všeobecných podmienok vyjadril názor, že takéto odstúpenie od zmluvy o stavebnom sporení je neplatné, pretože podľa § 48 ods. 1 Občianskeho zákonníka platí, že od zmluvy môže účastník odstúpiť, len ak je to v tomto alebo inom zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté; keďže zákon osobitne pri zmluve o stavebnom sporení neuvádza prípady, kedy je možné od zmluvy odstúpiť, pre daný prípad je teda odstúpenie možné len vtedy, ak je to medzi účastníkmi dohodnuté; podľa článku IX bod 11 všeobecných podmienok stavebná sporiteľňa má právo okrem výpovede aj jednostranne odstúpiť od zmluvy (zmluvy o stavebnom sporení) len v zmysle § 344 a nasledujúcich Obchodného zákonníka (...), pričom pod podstatným porušením zmluvných podmienok sa považuje konanie stavebného sporiteľa v rozpore s platnými predpismi, konanie v neprospech stavebnej sporiteľne (...) aj konanie, z ktorého vyplýva jeho nezáujem na plnení záväzkov a povinností vyplývajúcich zo zmluvy, pričom všeobecné podmienky majú na mysli zmluvu o stavebnom sporení (bod 1 všeobecných podmienok), pretože zmluva o mediúvere a stavebnom úvere je vo všeobecných podmienkach označovaná ako úverová zmluva (článok XIV bod 5 všeobecných podmienok); nesplácaním splátok v zmysle zmluvy o úvere (mediúvere a stavebnom úvere) preto došlo zo strany žalovaných k porušeniu tejto zmluvy a nie zmluvy o stavebnom sporení, preto nebol daný dôvod na odstúpenie od zmluvy o stavebnom sporení, z čoho vyplýva, že takéto odstúpenie od zmluvy o stavebnom sporení je neplatné, pretože tu nebol dôvod dojednaný medzi účastníkmi zmluvného vzťahu; listom zo dňa 18.11.2015, ktorým bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru súčasne nedošlo aj k odstúpeniu od zmluvy o úvere a jej zániku, preto námietka premlčania vznesená žalovanými je nedôvodná; na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

2.5.3 Vyjadrenie žalobcu doručil odvolací súd právnej zástupkyňi žalovaných dňa 25.05.2021 na vedomie (č.l. 331 spisu); vyjadrenie žalovaných doručil odvolací súd právnomu zástupcovi žalobcu dňa 04.05.2021 na vedomie (č.l. 328 spisu).

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.).

3.1 V prejednávanej spore nevykonali odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalovaných 1/ a 2/ podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o uložení povinnosti žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 37.096,89 € s príslušenstvom v splátkach (prvý výrok) podľa § 388 C.s.p. zmenil, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie.

4.2 Podľa § 388 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

4.3 Odvolanie žalovaných 1/ a 2/ je dôvodné.

4.4.1 Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovaných ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie vrátane argumentácie produkovanej v konaní po zrušení predchádzajúceho rozsudku odvolacieho súdu (body 2.5.1 a 2.5.2 odôvodnenia) a udáva, že sa v prvom rade v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie popísanými v napadnutom rozsudku, z ktorých ťažiskovo vyplýva, že žalobca a žalovaná 1/ uzavreli

zmluvu o stavebnom sporení, na základe ktorej následne žalobca a žalovaní 1/ a 2/ uzavreli zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 01.06.2011; listom zo dňa 18.11.2015 oznámil žalobca žalovaným, že dňom 18.11.2015 nastáva mimoriadna splatnosť celého úveru a vyzval ich na vrátenie dlžnej sumy s tým, že súčasne žalovanej 1/ oznámil, že ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru zaniká zmluva o stavebnom sporení, keď predmetný list doručil žalovaným; pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní bol postačujúci skutkový stav vecí, ako ho zistil súd prvej inštancie, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal aj odvolací súd (§ 383 C.s.p.); pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní tak nebolo potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovanie (§ 384 C.s.p.); spornou medzi stranami v odvolacom konaní zostala právna otázka, (1) či vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 18.11.2015 je súčasne aj odstúpením od zmluvy o stavebnom sporení ako aj (2) otázka dôvodnosti námietky premlčania uplatneného nároku vznesená žalovanými.

4.4.2 Pokiaľ ide o spornú otázku, či vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 18.11.2015 je súčasne aj odstúpením od zmluvy o stavebnom sporení dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie posúdil túto otázku správne, keď dospel k záveru, že žalobca listom zo dňa 18.11.2015 nielen vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru na základe zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 01.06.2011 uzavretej so žalovanými 1/ a 2/, ale súčasne aj odstúpil od zmluvy o stavebnom sporení zo dňa 21.02.2011 uzavretej so žalovanou 1/ (dátum uzavretia zmluvy bol doplnený v odvolacom konaní); žalobca s týmto záverom nesúhlasil, keď v podstate argumentoval, že právo na odstúpenie od zmluvy o stavebnom sporení nevyplýva zo zákona a nebolo ani stranami dojednané, preto nemôže byť platné; z článku IX bod 11 všeobecných podmienok pre stavebné sporenie pre fyzické osoby (č.l. 17-18 spisu), ktorými sa podľa zmluvy riadil právny vzťah strán však vyplýva, že jedným z dojednaných dôvodov na jednostranné odstúpenie od zmluvy o stavebnom sporení bolo aj konanie stavebného sporiteľa v rozpore s platnými právnymi predpismi, resp. konanie v neprospech stavebnej sporiteľne (žalobcu) alebo konanie, z ktorého vyplýva nezáujem na plnení záväzkov; medzi stranami nebolo sporné, že žalovaní 1/ a 2/ neplnili svoje záväzky zo zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, v dôsledku čoho bola aj vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, čo nepochybne možno vyhodnotiť ako konanie v rozpore s právnymi predpismi, konanie v neprospech žalobcu, resp. nezáujem plniť svoje záväzky; podľa odvolacieho súdu bol preto dôvod na odstúpenie od zmluvy o stavebnom sporení dojednaný (§ 48 ods. 1 Občianskeho zákonníka) ako aj daný; list zo dňa 18.11.2015 bol žalovanej 1/ riadne doručený, preto spôsobil zamýšľané právne účinky (odstúpenie od zmluvy o stavebnom sporení uzavretej so žalovanou 1/); na základe odstúpenia od zmluvy o stavebnom sporení došlo aj k zániku spornej zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 01.06.2011 ako akcesorického záväzku; odvolací súd súčasne poukazuje aj na skutočnosť, že vyhlásenie o odstúpení od zmluvy o stavebnom sporení použil v liste zo dňa 18.11.2015 samotný žalobca, preto je v tomto smere potrebné prihliadnúť aj na dobromyseľnosť žalovanej 1/ vo vzťahu k účinkom odstúpenia od zmluvy; v tomto smere odvolací súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 243/2007 zo dňa 19.06.2008, v ktorom ústavný súd uviedol, že „odkazuje na všeobecne platný princíp, podľa ktorého ak sú v zmluve použité formulácie a pojmy, ktoré možno vykladať rozdielne, javí sa byť spravodlivým vykladať ich v neprospech toho, kto ich do zmluvy uložil; zmyslom tohto princípu je neumožniť strane naformulovať v zmluve ustanovenie pripúšťajúce viacvýznamový výklad a následne v zlej viere zneužiť mnohoznačnosť tohto ustanovenia na úkor záujmov druhej zmluvnej strany; rozumným sa preto javí postulát, podľa ktorého tvorca zmluvy, ktorý argumentuje neurčitým ustanovením pripúšťajúcim viacerý možný výklad, sám musí preukázať, že nekoná v zlej viere a že medzi stranami bol skutočne konsenzus na tvorcom zmluvy tvrdenom význame, a nie naopak“ (spor pred ústavným súdom sa síce týkal zmluvy, ale závery nepochybne platia aj na jednostranné úkony ako v prejednávacom spore); na základe uvedeného sa odvolací súd nestotožnil s odvolacou argumentáciou žalobcu, že list zo dňa 18.11.2015 o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru nemožno súčasne považovať za odstúpenie od zmluvy.

4.4.3 Pri posúdení ďalšej spornej otázky, t.j. dôvodnosti uplatnenej námietky premlčania vychádzal odvolací súd prejudiciálne zo záverov, ku ktorým dospel (aj) súd prvej inštancie a ktoré neboli osobitne napadnuté podaným odvolaním (predmetom odvolacieho prieskumu sa stali len v dôsledku argumentácie žalobcu v odvolacom konaní), t.j. že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 18.11.2015 predstavuje súčasne odstúpenie od zmluvy o stavebnom sporení, ktorého účinkom je zánik zmluvy o stavebnom sporení a všetkých akcesorických záväzkov vrátane spornej zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere od počiatku (§ 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka); v odvolacom konaní nebol vyvrátený ani záver súdu prvej inštancie, že v dôsledku odstúpenia od zmluvy o stavebnom sporení

došlo aj k zániku spornej zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 01.06.2011 ako akcesorického záväzku (bod 4.4.2 odôvodnenia) a že poskytnuté plnenie podľa spornej zmluvy je potrebné vysporiadať podľa zásad na vyporiadanie bezdôvodného obohatenia (§ 451 a nasledujúce Občianskeho zákonníka); odvolací súd dospel preskúmaním veci k záveru, že námietka premlčania uplatneného nároku vznesená žalovanými je dôvodná a právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie nie je v tomto smere správne; žalovaní sa v konaní bránili námietkou, že žalobca podal žalobu na súd po uplynutí premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia; zrušením spornej zmluvy v dôsledku odstúpenia od zmluvy o stavebnom sporení listom zo dňa 18.11.2015 vznikla medzi stranami zo zákona vzájomne podmienená povinnosť vrátiť si navzájom všetko, čo podľa zrušenej zmluvy dostali (§ 457 Občianskeho zákonníka); súd prvej inštancie námietku premlčania vznesenú žalovanými posúdil ako nedôvodnú v podstate na základe aplikácie ustanovenia § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, pretože dospel k záveru, že žalobca by nemohol namietat premlčanie z dôvodu, že na základe spornej zmluvy nič nedostal; odvolací súd dospel k záveru, že právne posúdenie veci súdu prvej inštancie nie je v tomto smere správne; podľa § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak sú účastníci neplatnej alebo zrušenej zmluvy povinní navzájom si vrátiť všetko, čo podľa nej dostali, prihliadne súd na námietku premlčania len vtedy, ak by aj druhý účastník mohol premlčanie namietat; podľa literatúry zmyslom uvedeného ustanovenia je skutočnosť, že „ak si strany neplatnej alebo zrušenej zmluvy už na základe nej plnili, pôjde o synalagmatickú reštitučnú povinnosť vydať si bezdôvodné obohatenie navzájom (...); ak by však proti sebe v tomto prípade stáli povinnosť vrátiť peňažné plnenie oproti „vydaniu“ vlastníckeho práva, bolo by krajne nespravodlivé umožniť namietat premlčanie len jednej strane záväzku (na druhej strane záväzku stojí nepremlčateľné vlastnícke právo); v takýchto prípadoch súd na prípadnú námietku premlčania neprihliadne“ (porovnaj ŠTEVČEK, M. a kol.: Občiansky zákonník 1, Komentár. Praha: C. H. Beck, 2015, str. 701); „ustanovenie § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka možno aplikovať iba na tie prípady, kde podľa zmluvy každý z účastníkov (nie iba jeden) niečo dostal, a teda je povinný druhému účastníkovi pri neplatnosti alebo zrušení zmluvy vrátiť to, čo dostal (V 5/1986)“ (porovnaj FEKETE, I.: Občiansky zákonník 1. Veľký komentár. Bratislava, Eurokódex 2011, str. 516); „použitie ustanovenia § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka neprichádza do úvahy tam, kde ešte nedošlo k plneniu; v tomto prípade nie je čo vrátiť; pokiaľ došlo k plneniu len zo strany jednej zo zmluvných strán, pôjde o samostatný nárok na vrátenie plnenia a vzájomná námietka premlčania tiež neprichádza do úvahy“ (porovnaj ELIÁŠ, K. a kol.: Občiansky zákonník, Veľký akademický komentár 1. svazek. Praha, Linde 2008, str. 435); „toto ustanovenie je možné podľa súdnej praxe aplikovať len na tie prípady, keď podľa zmluvy každý z účastníkov (nielen jeden) niečo dostal a je preto povinný druhému účastníkovi pri neplatnosti alebo zrušení zmluvy vrátiť to, čo dostal“ (porovnaj FIALA, J., KINDL, M. a kol.: Občiansky zákonník. Komentár. 1. díl. 1. vydanie Praha: Wolters Kluwer ČR, 2009, str. 330); súčasne podľa aktuálnej súdnej praxe „ustanovenie § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka možno aplikovať iba v prípadoch synalagmatických záväzkov, keď proti sebe stojí právo, ktoré sa premlčuje (právo na vydanie peňažného plnenia) a právo, ktoré sa nepremlčuje (právo vlastnícke); aplikácia tohto ustanovenia na prípady, ak proti sebe stoja dve premlčateľné práva, je vylúčená“ (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/15/2019 zo dňa 26.02.2020 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 13/2021); z uvedeného vyplýva, že pri vzájomných (synalagmatických) právach na vydanie bezdôvodného obohatenia z neplatnej alebo zrušenej zmluvy (§ 457 Občianskeho zákonníka) súd na námietku premlčania prihliadne len vtedy, keď by premlčanie mohla namietat aj druhá strana; v ustanovení § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka je zakotvená výnimka z ustanovenia § 100 ods. 1 posledná veta Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak sa dlžník dovoľá premlčania, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať; právo na vzájomné vrátenie plnení sa však vzťahuje len na prípady, keď predmetom by bolo vzájomné vrátenie peňažných plnení; nárok strany na vrátenie plnenia zo zrušenej zmluvy je nárokom podmieneným zo zákona povinnosťou vrátiť druhej strane plnenie zo zrušenej zmluvy (§ 457 Občianskeho zákonníka); ustanovenie § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka vylučuje vznik neprípustnej nerovnováhy, ktorá by mohla vzniknúť typicky pri kúpnej zmluve, kde vydanie veci pre nepremlčateľnosť vlastníckeho práva nie je ohrozené uplynutím doby, zatiaľ čo právo na vydanie peňažného protiplnenia premlčaniu podlieha; predmetné ustanovenie tak upravuje iba prípady synalagmatických záväzkov, kde na jednej strane ide o právo, ktoré sa premlčuje a na druhej strane ide o právo nepremlčateľné; v prejednávanej spore však o takýto prípad nerovnováhy medzi žalobcom a žalovanými nejde, preto aplikácia ustanovenia § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka neprichádzala do úvahy (preto pokiaľ súd prvej inštancie pri rozhodovaní prihliadol na ustanovenie § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka išlo z jeho strany o nesprávne právne posúdenie veci); súd prvej inštancie (v rámci právneho názoru o splnení podmienok aplikácie ustanovenia § 107 ods. 3

Občianskeho zákonníka) vychádzal z názoru, že žalobca podľa spornej zmluvy nič nedostal; aj keď tento záver nie je správny, pretože žalobca dostal minimálne časť dohodnutého úroku v jednotlivých splátkach, nič to nemení na závere, že žalobca aj žalovaní mohli vzniesť námietku premlčania, v ich vzťahu v tomto smere nie je žiadna nerovnováha a preto neboli splnené podmienky na aplikáciu ustanovenia § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka; dôvodnosť uplatnenej námietky premlčania uplatneného nároku mala byť správne posúdená podľa ustanovení § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka [odvolací súd osobitne poukazuje na skutočnosť, že nebolo potrebné strany v zmysle § 382 C.s.p. osobitne vyzývať na možnosť použitia týchto ustanovení v odvolacom konaní, pretože argumentácia ohľadom použitia týchto ustanovení bola súčasťou odvolacej argumentácie strán, preto použitie týchto ustanovení nebude pre strany prekvapujúce; súčasne platí, že povinnosť realizovať výzvu podľa § 382 C.s.p. nebude odvolací súd mať v prípade, že aplikuje rovnaké ustanovenia ako súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, len ich rozdielne interpretuje, pretože „nie je povinnosťou odvolacieho súdu, aby v rámci ustanovenia § 213 ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1963/99/>>OSP (v súčasnosti § 382 C.s.p. - poznámka odvolacieho súdu) oboznamoval účastníkov o svojom (inom) výklade ustanovení, z ktorých vychádzal aj súd prvého stupňa a vyzýval ich na vyjadrenie sa k nemu“ (porovnaj uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 280/2012 zo dňa 30.01.2013 a sp. zn. 8 Cdo 871/2015 zo dňa 24.02.2016); súd prvej inštancie ustanovenia § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka citoval aj v napadnutom rozsudku; súdna prax dospela tiež k záveru, že odvolací súd nie je v rámci postupu podľa § 382 C.s.p. súčasne povinný stranám uviesť ako on sám mieni nové ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu interpretovať aplikovať na posudzovanú vec, pretože predmetné ustanovenie predpokladá argumentáciu strán a nie odvolacieho súdu (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 9/2018 zo dňa 23.01.2019)]; premlčacou dobou sa rozumie časový úsek, v ktorom musí byť právo vykonané, inak môžu nastať účinky premlčania podľa § 100 Občianskeho zákonníka; premlčacia doba je ustanovená konkrétnym časovým úsekom, ktorý má určený začiatok plynutia; dĺžku premlčacej doby určuje zákon a pod sankciou neplatnosti nemožno túto dobu zmeniť ani dohodou strán; jej uplynutím dochádza k právnym účinkom premlčania (zánik možnosti vynúteného splnenia práva z dôvodu vznesenia námietky premlčania); právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka); najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka); bezdôvodné obohatenie získané plnením, ktorého právny dôvod neskôr odpadol (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka), vzniká a objektívna doba pre premlčanie práva na jeho vydanie preto začína plynúť okamihom odpadnutia právneho dôvodu poskytnutého plnenia; začiatok subjektívnej premlčacej doby sa zhoduje s okamihom, keď sa oprávnený dozvedel o tom, komu plnil a o odpadnutí právneho dôvodu tohto plnenia; z hľadiska prejednávanej sporu je tak okamihom začatia plynutia premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia deň účinnosti odstúpenia od zmluvy o stavebnom sporení a súčasne deň zániku spornej zmluvy, t.j. deň 18.11.2015, keď týmto dňom začala plynúť dvojročná premlčacia doba na uplatnenie práva podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorej posledný deň pripadol podľa § 122 ods. 3 Občianskeho zákonníka na pondelok dňa 20.11.2017 (dňa 18.11.2017 bola sobota); žalobca podal žalobu na súd dňa 03.04.2018; subjektívna premlčacia doba môže plynúť len v rámci objektívnej premlčacej doby a jej uplynutím nastanú v prípade vznesenia námietky premlčania účinky premlčania bez ohľadu na to, že prípadne objektívna premlčacia doba ešte neuplynula; konanie v prejednávanom spore tak začalo až po uplynutí subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie sporného nároku proti žalovaným, námietka premlčania bola teda zo strany žalovaných vznesená dôvodne, súd prvej inštancie na ňu pri rozhodovaní bol povinný prihliadnuť (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka); na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie nedospel k správne rozhodnutiu, keď žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovel, preto napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobcu na základe dôvodne vznesenej námietky premlčania uplatneného nároku v celom rozsahu zamietol.

4.5 Vzhľadom na dovoláciu argumentáciu strán považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že ustanovenie § 52a ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka netvorilo základ pre rozhodnutie odvolacieho súdu; aj keď v odvolacom konaní bolo zo strany žalobcu preukázané, že zmluva o stavebnom sporení zo dňa 21.02.2011 a sporná zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 01.06.2011 nepredstavujú závislé zmluvy, pretože neboli dojednané na jednom rokovaní a ani nie sú zahrnuté do jednej listiny (§ 52a ods. 1 Občianskeho zákonníka), uvedená skutočnosť nemá vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu.

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávacom spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalovaní 1/ a 2/ podané odvolanie ťažiskovo odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Skutkové zistenia súdu prvej inštancie z vykonaných dôkazov však považuje odvolací súd za správne; na druhej strane však dospel odvolací súd k záveru, že právne posúdenie dôvodnosti vznesenej námietky premĺčania uplatneného nároku nie je správne (body 4.4.1 až 4.4.3 odôvodnenia). Odvolací súd nezistil tvrdený odvolací dôvod spočívajúci v nevykonaní navrhnutých dôkazov, ktorý žalovaní v podanom odvolaní žiadnym spôsobom bližšie nešpecifikovali, preto sa ním odvolací súd bližšie nezaoberal.

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o vyhovení žalobe (prvý výrok) zmenil tak, že žalobu žalobcu v plnom rozsahu zamietol.

8.1 Odvolací súd v dôsledku zmeny napadnutého rozsudku rozhodol o trovách konania podľa § 396 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie; v dôsledku zmeny napadnutého rozsudku v zmysle zamietnutia žaloby žalobcu boli žalovaní v spore v plnom rozsahu úspešní, preto podľa § 255 ods. 1 C.s.p. im proti žalobcovi vznikol nárok na plnú náhradu trov konania (trov konania pred súdom prvej inštancie ako aj trov odvolacieho konania a dovolacieho konania); preto odvolací súd priznal žalovaným spoločne a nerozdielne proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, ktorý zahŕňa trovy pred súdom prvej inštancie ako aj trovy odvolacieho konania; nebolo potrebné osobitne rozhodovať o zrušení výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania, pretože tento výrok je odstránený novým rozhodnutím o trovách konania zo strany odvolacieho súdu podľa § 396 ods. 2 C.s.p.; z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov konania žalovaných rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

8.2 V zmysle § 453 ods. 3 C.s.p. bol odvolací súd povinný rozhodnúť aj trovách dovolacieho konania (bod 20 odôvodnenia uznesenia dovolacieho súdu); napriek určitej procesnej samostatnosti dovolacieho konania (nasleduje po právoplatnom skončení konania) odvolací súd aj o trovách dovolacieho konania rozhodol podľa výsledku sporu vo veci samej v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. (bod 8.1 odôvodnenia); čiastkový úspech žalobcu v dovolacom konaní je tu preto bez právneho významu, pretože zrušujúce uznesenie dovolacieho súdu predstavuje v podstate len procesný predpoklad na opätovné prejednanie sporu v odvolacom konaní.

9. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).